

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Pecinovsky_Josef-A_prece_se_toci.pdb

PDB Name: Pecinovský A přece se točí!
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.1.2009
Modification Date: 12.1.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Josef Pecinovský
A přece se točí!
www.pecinovsky.cz/josef

"To vy jste hlásil poruchu telefonu?"

Hustě potištné řádky se jen pozvolna proměňovaly ve shrbeného muže s kšiltovkou a koženou brašnou přehozenou ležerně přes rameno, to v souladu s tím, jak se redaktor Ivan Štembera postupně vracel od zajímavého rukopisu svět do reálného světa.

"Jo, jo, hlásil," vzpomínal se konečně a bylo mu líto, že místo velrybami se musí v dané chvíli zabývat tak prozaickou záležitostí. "Je zticha jako ryba," dodal a pak si uvědomil, že to, co řekl, je absurdní. "Ryby jsou rozhodně hlasitější," dodal a zapomněl znovu na svět.

Opravář utrousil nemístnou poznámku, hodil brašnu na zem a začal dávat najevo průchod své zručnosti, zatímco Ivan Štembera se opět vrátil za polární kruh.

Plující ledovce zahltily obzor a z chladných vod se vynořil temný hřbet velryby.

Zazvonil telefon. Štembera strhl sluchátko z vidlice a automaticky se představil. Velryba grónská zafuněla.

Pak si uvědomil, že to není velryba. Ze sluchátka někdo huhňal. Skoro mu nerozuměl.

"Štembera, slyším!" zvýšil Ivan otráveně hlas. Huhlání na opačné straně drátu nabralo na intenzitě, na srozumitelnosti však ne.

"Vůbec vám nerozumím," zvýšil hlas Ivan a polární moře se odpařilo.

Tu pochopil, že volající neuzivá češtiny.

Rušivé jevy na chvíli ustaly a z nezměrné dálavy se ozvala čistá latina:

"Kdo jsi, neznámý? Což sám ďábel ke mně promlouvá z temnot pekelných?"

Ivan si srovnal v hlavě zásoby latiny, které do ní nasoukal během studia a které od té doby použil výhradně při určování rostlin a živočichů.

"Vy jste cizinec?" odpověděl mrtvým jazykem.

Na druhé straně se ozvalo odkašlání a pak se rozhostilo naprosté ticho.

"Klidně můžete mluvit anglicky nebo německy," pokusil se Ivan převést hovor do dvacátého století.

"Všemocný bože," uslyšel ze sluchátka, "ochraň mě od bran pekelných."

Jako kdyby viděl neznámého, jak se křížuje.

"Nejsi blázen?" zeptal se česky a chtěl praštit sluchátkem do vidlice, ale v tu chvíli sjel jeho pohled na podlahu, tam, kde před chvílí opravář pohodil svou brašnu a kde se válelo nářadí a kusy kabelu. Tu Ivan pochopil, že jeho telefon je odpojený od sítě.

Zatáhl za kabel. Čtyři metry šňůry prošly bez odporu jeho rukama. Zástrčka se bezvládně komíhala ve vzduchu. Jeho pohled se doslova zabodl do obnažených vnitřností telefonní přípojky, v nichž se opravář systematicky vrtal šroubovákem.

Ať byl Ivan jakkoli technicky nevzdělaný, pochopil, že tady cosi nesouhlasí.

Polkl naprázdno a chtěl se probudit. Nepodařilo se mu to.

Ve sluchátku kdosi vyzýval pannu Marii, čímž mu dal čas na uvažování.

Přemýšlel, co počít. Nic ho nenapadlo, naštěstí modlitba nebrala konce.

"Hej, vy tam, proboha, nechte toho konečně!" pokračoval Ivan v latinském dialogu, i když si byl jist, že v tu chvíli tento jazyk zcela a nenávratně zapomněl.

"Vzýváš Boha, nejsi tedy ďábel. Pak ovšem musíš být sám Všemohoucí..."

Neznámý se zajíkl a další slova mu zůstala v hrdle.

"Jsem člověk jako vy," utrousil jen tak ledabyly Ivan, a pak mu zabrousil zrak na vytřeštěný obličej jeho kolegy

Moravce. "Vezmi si paralelku," houkl na něj česky a pak se opět zabořil do hlubin latinského dialogu. Moravec se vrhl po sluchátku a Ivan jen mohl sledovat, jak jeho kolega nedůvěřivě pokrčil rameny.

"Jak tě mám tedy nazývat, o mocný?" chraptělo sluchátko.

"Jsem doktor přírodních věd Ivan Štembera, redaktor časopisu Příroda," vysoukal ze sebe Ivan rozumnou větu, protože tohle se dobře překládalo.

V tom se ozval ve sluchátku jakýsi rachot, jako by kdosi vyhlašoval chemický poplach. Pak neznámý zašeptal:

"Ó mlč teď, mocný, nechceš-li mne zahubit. Přicházejí mí žalávníci. Skryj se zatím a vyčkej jejich odchodu, jinak mě hranice nemine."

Strach v jeho hlase byl rozhodně nepředstíraný. Ivan se rozhodl, že jeho přání bude respektovat, to i proto, že zaslechl další hlasy. Jazyk, který teď uslyšel, mu vzdáleně připomínal italštinu. Přichází hovořil panovačně, vědom si své převahy nad ubohým vězněm.

"Já jim rozumím," sykl Moravec zakrýváje rukou sluchátko. "Je to asi nějaká rozhlasová hra. Galileo má jít k výslechu před svatou inkvizici."

Ovšem, uvědomil si Štembera, Moravec neví o té odpojené zásuvce. Neměl čas mu něco vysvětlovat, protože žalávník opustil celu. Neznámý se znovu ozval:

"Jsi tu, ó mocný? Zjev se mi, prosím, ale potichu..."

"Slyším tě," odpověděl Ivan, a tu bezděčně dodal: "Galileo."

"Znáš mě tedy, tím lépe. Ale kde se ukrýváš, ve své kobce nikoho nevidím?"

Ivan cítil, že mu stydne krev v žilách, a neuměl v té chvíli nic lepšího než se zeptat na to, co už dávno věděl:

"Proč jsi uvězněn?"

"Z příkazu svaté inkvizice, neboť mé učení o pohybu nebeských těles bere svatá církev v pochybnost. Zdalipak znáš mou knihu Dialog o dvou nejvýznamnějších systémech světa, ó pane?"

Ivan se nikdy dějinami astronomie nezajímal, ale něco o Galileových potížích tušil.

"Slyšel jsem o ní," odpověděl podle pravdy.

"Ty jsi, ó pane, jistě schopen rozhodnout můj vnitřní spor. Pověz mi tedy, kde je pravda. Učení církve svaté je podloženo biblí, zatímco má kniha byla sepsána na základě mých pečlivých pozorování. Protože ty víš vše, prozrad' mi, točí se Země kolem své osy nebo ne?"

"To je přece samozřejmé, že se točí..."

"Nech toho!" zařval kolega Moravec. Česky. Ivan se zarazil uprostřed slova. "To přece nemůžeš," pokračoval Moravec, který už něco pochopil.

"Co nemůžeš?"

"Nesmíš mu to říct!"

"Proč?"

"Co když se teď opravdu něco stalo s prostorem a časem? Co když hovoříš opravdu s Galileem?"

"A i kdyby, co by se mělo stát?"

"Ty ho utvrdíš v jeho učení a on před inkvizicí neodvolá. Bude pak upálen na hranici. Co se potom stane s dějinami? Co se stane s námi, kdyby se teď, najednou, měly změnit dějiny?"

Ivan se zamyslel a pot, který ho mrazil už dlouho, byl náhle ještě studenější.

"Tak pánové, je hotovo!" uslyšel náhle až příliš reálný hlas. Ovšem, telefonní opravář. Právě skládal své nádobíčko do brašny. Na jeho přítomnost už Ivan úplně zapomněl. Kabel byl připojen k zásuvce.

Ivan přitiskl sluchátko k uchu. Neslyšel nic jiného než oznamovací tón. Tu tú. Tu tú.

"Proboha ne, co jste to udělal?" vykřikl. "Prosím vás, odpojte ten telefon!"

Opravář se na něj díval jako na blázna a pochopitelně se neměl k činu. Ivan vstal a vytrhl kabel ze zdi.

"Haló, haló, jste tam ještě?" volal do hluchého sluchátka.

"Pánové, já tady nejsem nikomu pro srandu," řekl syrovým hlasem opravář, dodal dvě sprostá slova a práskl za sebou dveřmi.

"Rozumíš tomu?" ptal se Ivan svého kolegy.

"V životě jsem neviděl rozebraný telefon..."

"Ale to nemyslím, mně jde o to, co jsme teď slyšeli."

"Zapomeň na to, určitě to byl nějaký hloupý fór."

"Ale co když jsme doopravdy mluvili s Galileem?"

"Zemřel v sedmnáctém století. Ale i kdyby, přece jsme mu nic neprozradili..." Moravec se zarazil. "Co jsi mu to říkal těsně předtím, než nás přerušili?"

Ivan na okamžik zalovil v paměti.

"Přece jen to, že se točí."